

В безмов'ї, в білім божевіллі
засніжених по горло хаш
мені ввижались руки білі,
мені вчувався голос ваш.

І думав я: «Якщо я вийду
живий з тайги, де я броджу,
де сновигаю, як сновида,
як ясновидець, ворожу;
як вийду — я за кожну кривду
у вас прощення попрошу.

Я зрозумів це в час розлуки
у схимницькій самотині,
що є одні у світі руки —
одні у світі — ваші руки,
найнеобхідніші мені!..

Я зрозумів це в час розлуки —
простіть мені, простіть мені!..

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.